

Takt 6

Værkstedet

Fullerton har lånt en bil af en bekendt. En gammel Subaru som han efter 10 minutters kørsel har lavet skader på. Han skal dreje til venstre og kører lige ind i nogle lange vandrør, der ligger i en VVS-bil.

Blikkenslageren skælder ud og Fullerton undskylder midt i katastrofen. Han ser på skaderne. En bule og et smadret vindue i højre bagdør.

Han stønner.

Men bilen skal afleveres i morgen og Fullerton kører ind til siden for at tænke. Skråt overfor står en telefonboks. Han finder nærmeste forhandler og ringer op:

- Subaru på Nørrebro, goddag. Hvad kan vi hjælpe med?

Stemmen er fyldt med intens glæde over at Fullerton vil ringe til netop det firma. Han føler sig på mere sikker grund og spørger om de kan lave en bule og et vindue med det samme.

- Et øjeblik. Jeg taler lige med værkføreren.

Stemmen indeholder nu en lille beklagelse over at hun ikke kan sige ja med det samme, men den opvejes rigeligt af en smittende optimisme overfor udfaldet.

Fullerton venter og opdager imens en skinnende rød bloddråbe på den ene kno. Sikkert fra en glassplint i det lortevindue.

- De kan komme med det samme.

I sølvklokkernes ringlen høres urkvindens lindring af smerte ved løfter om mirakler.

- Det gør jeg så, siger Fullerton.

Værkstedet har gavlen med salgslokalet vendt ud mod en lille gade. Ned langs den venstre side af den lange bygning ligger værksteder og ud for dem er der skråtstillede parkeringspladser. Fullerton ruller forsigtigt ind i en tom bås og stopper. Flere af portene til værkstederne er åbne, men han kan ikke se nogen mennesker. Han vælger at gå ind ad den nærmeste port. Det første han ser er en ung pakistaner med tynd hals og en mørk overall, tidligere rød. På et gråt navneskilt står der Sirhan K.

- Hej du. Er bilen ødelagt, spørger Sirhan og griner. Ikke ondskabsfuldt, men af sympati for det menneskelige i at fejle. Fullerton bliver dog mandigt stødt. Betegnelsen 'ødelagt' indebærer dumhed og desuden er det jo kun et par småskader. Men Sirhan stråler af god vilje så Fullerton undlader at lave en scene.

- Bule og vindue.

Sirhan lægger hænderne på brystet og træder et halv skridt nærmere.

- Du meget saglig mand. Hvad hedder du?

- Fullerton.

- Tak. Det gir lys på sagen. Bilen står her ude?

Sirhan peger ud af porten.

- Hvor lang tid tager det?

- Næsten ingen tid. Må jeg se bilen?

De betragter skaderne.

- Du Fullerton. Den bule er ikke så slem. Lakken er god og revner laver vi med farvepen.

Fullerton lukker næsten lydløst et stort suk ud, men kan endnu ikke slippe af.

- Hvad med vinduet?

- Nyt glas. Måske har vi et gammelt. Bliver du her?

- Hvor længe tager det og hvad koster det?

- Hvis du bliver kan du spare penge. Sirhan lyser af god vilje.

- Hvordan?

Fullerton kunne intet uden bilen alligevel.

- Du kan selv støvsuge glas inde i bilen. Og måske skille døren ad. Vil du det?

- Jo...

- Støvsugeren står indenfor.

Fullerton følger Sirhan ind på værkstedet hvor biler står i forskellige højder under reparation. Sirhan peger på støvsugeren og forsvinder og Fullerton bøjer sig for at gribe dyret i halsen. I dette øjeblik hører han en dyb stemme rømme sig, harke kraftigt et par gange og spytte, hvad der lyder som 50 gram mucus. Et halvt sekund senere mærker Fullerton noget ramme ham i ryggen.

Han retter sig op og vender rundt.

- Vil du have en chokobar, lyder en stemme.

Fullerton ser ned på gulvet foran sine fødder. Der ligger en chokobar. Han ser op på en svend ved den nærmeste bil, der allerede er i færd med at kaste chokobarer rundt til alle andre på værkstedet. Og på de brede munde kan han se at der er behov for at proppe noget i halsen for at stoppe de lyde.

Fullerton bøjer sig og æder sin chokobar.

Støvsugning kommer i gang. Det går hurtigt og snart er han færdig. Skille døren ad? Han kigger på indersiden af døren. Det lykkes ham at få håndtaget til vinduet af, men kan ikke komme længere og går ind igen. En lille kulsort svend kommer hen mod ham i højt tempo. På navneskiltet står der Ali.

- Brrrm.

- Undskyld det forstod jeg ikke, siger Fullerton.

- Grrmm.

- øhh, det drejer sig om en SUBARU hvor jeg skal skille døren ad for at montere et nyt vindue.

Midt i sidste sætning er Ali på vej ud af porten for at overskue problemet. Fullerton bliver overrasket, men følger så efter. Da

han kommer ud til bilen er Ali på vej tilbage til værkstedet og glider behændigt uden om Fullerton.

- Hvad..

Fullerton følger efter og finder Ali med hele overkroppen nede i et kasse med metalrester. Han roder et par sekunder mere og dukker derefter op med en tynd stang, en rund plade og et kort stykke fladjern.

Igen smyger han sig uden om Fullerton, der igen må vende sig for at følge med. Ali er nu i gang med at svejse. Det knitrer og lugter grimt og så har Ali svejset stykkerne sammen. Han klipper noget af to korte stykker jernstang, der stikker op fra den runde plade.

Ali forsvinder ud til bilen, men denne gang er Fullerton parat og når i det mindste at flytte sig til siden, så Ali kan gå den lige vej. Fullerton skynder sig ud til bilen og når lige netop at se Ali fjerne dørbeklædningen og stikke de to stykker jernstang ind i to modsvarende huller i en ud af to fastninger af ruden. Med fladjernet som håndtag drejer han værktøjet mod uret til kappen er fri. Derefter den næste. Nu kan resterne af glasset i ruden fjernes. Ali støvsuger hurtigt i døren og forsvinder derefter ind på værkstedet.

Fullerton trasker efter, sætter støvsugeren på plads og kigger rundt. Et storformet timeglas af en lille kvinde på fyrre nærmer sig i høje sandaler. Elegant og fast træder hun på gulvet, men hendes øjne er sorte og i live som panterunger i stærk sol. De smutter ind i Fullertons sind og får ham til at føle tilfredshed og ja, næsten glæde.

- Der er desværre opstået et problem, Fullerton. Må jeg bede dig om at komme med mig ind på kontoret?

Sølvklokkerne ringler og erobrer Fullertons vilje og evne til at vurdere. Kvinden leder ham sikkert gennem forhindringerne og Fullerton er nu fuldstændigt i sine fantasiers brus. Billeder flim-

rer hastigt forbi. De har noget med afklødning at gøre. Hans øjne er fæstnet i et mønster af bevægelse på kvindens bagside og han opdager for sent at hun ser sig tilbage. Hun smiler og sølvklokkerne lyder dæmpet. Hans bevidsthed udvides som gummi og han er helt klar over 7-8 mænds kendskab til hans fantasier.

Han ser ned i gulvet med stramt ansigt og dunker næsten hovedet i en reol med dæk. At turen er overstået og at han nu sidder med en kop kaffe på kontoret er ikke helt nok til at få Fullerton til at slippe skammen. Det værksted er kraftedme et helvede tænker han og ser sig ubemærket om.

En lys venlig mand træder ind i lokalet og giver hånd.

- Goddag. Mit navn er Guldbrandsen. Bliv endeligt siddende.

Han trækker en stol hen og sætter sig.

- Vi har desværre ikke noget glas på lager. Men vi har allerede sendt en bil af sted efter en brugt dør ude på Skrotten. Vi kan tilbyde denne løsning til halv pris af en ny rude og det er med montering. Kan du acceptere tilbuddet?

Fullerton føler sig med det samme tryk og velbehandlet. Han ved det er et godt tilbud og siger ja tak.

- Udmarken. Der vil desværre gå en lille times tid. Du er vel - kommen til at vente. Du må også gerne gå rundt på værkstedet. Der er kaffe og måske også en sandwich i køkkenet. Skal jeg vise dig hvor det er?

- Det lyder godt, siger Fullerton og kommer ud i et stort køkken med et langt spisebord. Det pragtfulde timeglas står ved vasken og skyller salat.

- Vivian, vil du hjælpe vores gæst med kaffe og en sandwich?

- Med glæde, bimler det i køkkenet som Guldbrandsen nu forlader med et venligt nik.

Fullerton er de næste fire minutter fyldt af Vivians ballet teater. Hver bevægelse er en lille kunstfilm og hænger alligevel harmonisk sammen med resten af stykket. Fullerton overgiver sig helt

og mærker stor glæde. De ene gang i simpel beundring for naturlig kvindelighed i fri udfoldelse.

- Må jeg sætte mig og spise min frokost sammen med dig?

Klokkerne vækker Fullerton blidt og behageligt og han har masser af tid til at sige:

- Det vil være mig en fornøjelse.

Vivian kommer hen til bordet med to tallerkener og sætter sig på den nærmeste stol overfor ham. Fullerton opdager at hans tallerken er sort med en tynd guldstribe langs kanten.

Begge mine yndlingsfarver, tænker han meningsløst. Han begynder at spise. I et par minutter sluger han sit spanske brød med salat og røget fårekølle. Vivian er færdig med sin sandwich og har allerede drukket sit vand. Servietten har berørt læberne der nu åbner sig.

- Kan du li' og rejse?

Fullerton begynder på en lang historie om en katastrofal rejse til Fyn.

På et tidspunkt træder en kraftig mand ind af døren. I et jaksæt så diskret at det må have kostet en formue. Hans lyse og grå hår er klippet for under en time siden.

- Goddag min elskede. Goddag Fullerton.

Vivian har rejst sig og trykker nu hele kroppen ind mod manden, der tillader sig at kysse hende fast inden han vender sig mod Fullerton.

- Undskyld, jeg har ikke set Vivian i to timer. Mit navn er Alexander.

Fullerton trykker hånd. Stadigt noget urolig. Alexander virker overvældende. Han kender Fullertons navn i forvejen! I samme øjeblik bliver Alexander klar over Fullertons uro og træder lidt tilbage og vender siden lidt til.

Vivian træder frem i samme bevægelse og lægger sin hånd på Fullertons arm. Klokkerne risler i hans ører.

- Lad os gå ind på kontoret.

Igen ser han Vivians vidunderlige krop bevæge sig under den tåtsiddende kjole. Han går næsten ind i hende. Igen vender hun sig og smiler.

- Skål, siger Alexander.

Døren går hurtigt op og i.

Alexander vender sig mod ham.

- Bbrrummm.

- Grrr. Brrr.

- Skrree!!

- Måske gider du sige det til Guldbrandsen?

- Nej, det er ikke nok med en mail. Tal til ham.

Alexander og Ali ser på Fullerton. Begge med et nysgerrigt blik. Men så ryster de begge svagt på hovedet.

- Krrr. Vrrr, siger Ali og igen er de ved at falde bagover.

91

De griner af mig, tænker han bag tvangssmilet.

- Vi tales ved senere, siger Alexander.

Døren går hurtigt op og i.

Ali er væk og Alexander skåler igen. Han rejser sig og går rundt om skrivebordet og hen til en bred reol på den ene væg. Han leder blandt de mange bøger og tager en frem.

- Har du læst denne her af supedersen?

- Ikke endnu, svarer Fullerton automatisk.

Besyderligt spørgsmål.

- Så må du undskylde. Hvilken bog har du sidst læst?

I dette øjeblik træder Vivian ind af døren og dominerer dermed rummet. Hun smiler til Fullerton og går hen til Alexander og trykker sig op til et kys. Hun træder lidt tilbage og vender sig mod reolen.

- Har du vist ham den med løven, bimler stemmen.

- Mmhn, siger Alexander.

Vivian leder i reolen. Hendes bagside er nu fuldt udstrakt og fuldt i syne. Fullerton mærker en stålkæde stramme om sine skuldre. Hans knæ smerter og sveden samler sig på hans hud. Åh lidelse tænker han og forsøger at ånde ubemærket ud under Alexanders undersøgende blik.

- Åh, her er den.

Vivian strækker sig op så Fullerton må knibe øjnene i og se ned i sin drink. Men Vivian når bogen og vender sig i en usandsynlig bevægelse der for evigt er filmet og gemt i Fullertons arkiv.

- Prøv at se den løvemor og hendes unge.

Stemmen er nu en hvisken i en krystalisekrone. Fullerton er ved at græde. Det er et fantastisk billede. Den rene universelle kærlighed står som damp ud fra billedet. Fullerton mærker en dyb glæde der mangfoldiggøres af en blid men tydelig hånd på hans arm.

- Kan du godt lide dyr, Fullerton?

Stemmen er fyldt med blidt moderskab og grænseløs tryghed. Fullerton hader næsten dyr og er nu så udmattet at han lige skal til at lyve slemt. Vivian ryster på hovedet.

- Det er mig der taler for meget.

Til billedet af Vivian lægger Fullerton nu en beundring tæt på ærefrygt.

- Måske har du lyst til en rundtur på værkstedet? Jeg får lige fat på Ali. Alexander går hen til sit skrivebord og taler i en telefon.

Døren går op og i.

Ali står ved siden af Fullerton. Alexander lægger røret og taler til Ali.

- Vil du være venlig at vise Fullerton rundt på værkstedet?

- Zzre.

Døren går hurtigt op og Ali står ude på gangen.

På grund af befippelse over udviklingen har Fullerton ikke nået at tænke. Nu er det for sent. Han rejser sig og følger efter Ali. Vivian går over til Alexander og låner sig op af ham. Følelsermassigt drænet lukker Fullerton døren og går bagefter Ali, der allerede står ved den næste dør.

- Brr.

- Hvad siger du?

- Brr.

- Jeg aner ikke hvad du snakker om.

- Grr. Brr. Grr.

Ali ser på ham med stramt ansigt og sammenknebne øjne.

- OK, siger Fullerton og tramper efter Ali, der nu går ud på værkstedet. I samme øjeblik Fullerton træder ud på stengulvet bliver hans bevidsthed igen til gummi og hans paranoia lyslevende. Han føler 8-10 par øjne stirre interesseret i hans retning. Ubehaget slår som at køre under en for lav bro. Fullerton går hen til Ali, der peger ned i en bils motor med sine sorte hænder.

- Arr. Brr. Arrrrr. Brmmm.

- Ser man det, siger Fullerton

- Zzrr.

Ali peger på noget blankt halvt nede i motorrummet.

- Ttss. Vvkkh.

- Interessant.

- Kkkr. Trr.

- Man lærer hele livet.

- Uddr!!!

Ali peger på nogle ledninger og trækker så i dem. De slipper og ligger nu løst i hans hånd.

- Ggee, griner Ali.

- he-he, siger Fullerton og er ved at besvime. Sorte tåger glider gennem hans hjernemasse uden modstand. De virker næsten velkomne.

- he-he?

Ali ser smilende, men samtidigt spørgende på Fullerton.

- Ja, he-he.

Fullerton ser sig om efter flugtveje. Der er ingen.

- he-he, griner Ali.

- Ggee, siger Fullerton.

Ali raser videre til en anden bil, der er hævet højt over gulvet så undersiden er tilgængelig. Han peger og snakker og snakker og peger og Fullerton mærker en stikkende smerte i nakken. Han kigger op og op og op. Han ser efterhånden kun en stor sort plet foran lysene i loftet. Han kan næsten ikke finde på mere at svare Ali. Men så suser Ali videre. Bevæger sig hurtigt rundt mellem rummets genstande og mennesker og Fullerton kan lige akkurat følge med. Sekunder før han bliver bevidst om fænomenet begynder hans krop at reagere.

Fullerton griber ud efter Ali.

Et meget stort oliekar på hjul ruller langsomt ud foran Alis bane. Ali har endnu ikke set karret. Han er i gang med at forklare Fullerton, hvordan man kan spare tid. Han ser Fullertons

udstrakte hånd og drejer sig hurtigt. Dels for at se forhindringen og dels for at bremse sin fart. Hans hjerne opfanger, beslutter og vrider derefter kroppen så farten aftager. Han drejer lynsnart og er i sikkerhed.

På grund af sin fremstrakte gestus er det umuligt for Fullerton at stoppe i tide. Han prøver at sætte hænderne mod karrets kant, men den er for lav i forhold til hans tyngdepunkt og han mærker i slowmotion sin krop flyve henover kanten udover det sorte hav. Han mærker fremdriften forsvinde og mørket nærme sig. En snappende indånding og Fullerton forsvinder dybt i olien.

Han forsøger at orientere sig, men kan ikke mærke bunden. Han pisker i syv sekunder og kommer så i tanke om at karret kun kan være en halv meter dyb. Han slapper i kroppen og mærker med det samme bunden med den ene hæl. Han sætter sig op. Olien dækker ham i et meget tykt lag. Han prøver at få olien væk fra ansigtet. Det plasker i klatter omkring ham. Pludseligt mærker han at nogen tørrer hans ene øre.

- Sid stille og luk øjnene.

Fullerton mærker at hans mund og ansigt bliver tørret først. Så han kan ånde frit. En stor lettelse. Da hans hoved er tørret siger stemmen – er det Guldbrandsen?

- Vi bliver nødt til at spule dig med petroleum. Hold øjnene lukkede og ræk en hånd i vejret, når du er klar. Er det OK?

- Ja.

Fullerton trækker vejret meget dybt et par gange. Ånder ind og stikker en hånd i vejret. Den forstøvede petroleum kører rundt i hans ansigt som en telefonbruser i 15 sekunder. Så stopper den og han mærker et håndklæde foran ansigtet. Hurtigt tørrer han munden og puster ud.

- Hold øjnene lukkede og vask efter med denne klud.

Fullerton mærker en klud i hånden og vasker sig grundigt. Igen et håndklæde og nu tør han åbne øjnene.

Han sidder nær kanten i karret og ser op på 10 mennesker der

står og betragter ham imens de ivrigt diskuterer det skete. Han genkender Alexander, Vivian, Sirhan, Guldbrandsen og i særdeleshed Ali. Ali prøver på at lade være med at smile.

- Brr. ZZsrZ. Ggre!

Fullerton ryster på hovedet og rejser sig med Alis hjælp op i karret. Petroleumsspulingen gentages og han dækkes af en presenning. Da han er ude af karret forsvinder opløbet og han kommer af med sit sorte fedtede tøj. Heldigvis hænger hans jakke med alt det vigtige inde i køkkenet. Guldbrandsen leder ham ud til et badeværelse.

- Der er renevæske og sæbe på hylden og der er hånd klæder i skabet. Jeg kigger ind senere.

Det er en utrolig luksus at stå under en varm bruser med renevæske og masser af sæbe, når man lige har dykket i olie.

Fullerton renser og vasker. Og begynder at kunne se sin hud igen. Der er stadig skjolder og i revner og sprækker er den sorte farve flyttet ind.

Hvad fanden er det jeg går og laver, spørger Fullerton sig selv, men kan som så ofte før ikke svare. Idiot, hvisker han.

Guldbrandsen stikker hovedet ind.

- Hjælper det?

- Jotak.

- Dit tøj er sendt til rensning. Vivian redede din pung, hun har en vis erfaring. Vi har fundet noget tøj frem. Jeg håber du kan bruge det. Jeg lægger det her på bænken. Kommer du ind på Alexanders kontor bagefter?

- Ok.

Guldbrandsen forsvinder og Fullerton slukker vandet og træder ud af bruseren for at tage et håndklæde i skabet. Nu går døren op og Vivian træder ind.

Fullerton er frosset, men allerede efter et par sekunder siger Vivian undskyld og går igen. Hun når dog at lægge en kam og en deodorant på bænken. Utrolige kvinde.

Fullerton tørrer sig og ser på tøjet. Nyt standardundertøj og do. sokker og en brugt men renvasket kedeldragt. Dertil et par træsko, der kun er en anelse for store. På med tøjet. Han erkender ved at se sig i spejlet at han ligner en mekanikker.

Han finder Alexanders kontor, banker på og træder ind.

Tilstede er Vivian, Alexander og Ali. Vivian leder ham til en stol tilsyneladende uvidende om det lille nudistintermezzo tidligere. Hvad fanden er det for en drøm det her, tænker Fullerton og drikker af det glas øl, Vivian rækker ham.

- Det var en grim oplevelse, siger Alexander. – Jeg beklager meget på firmaets vegne. Som jeg forstår forsøgte du at advare Ali?

- ZZrrr, siger Ali og smiler varmt. – KKrrr. ZZr. BbRrr. Cchhi. Hhhuug.

- Det var din udstrakte hånd der fik ham til undgå karret. Det takker han dig for, siger Alexander. – Ali kommer sjældent til skade.

Alexander rører let ved Alis albue. Ali trækker sig væk og lægger omgående en hånd om albuen. Han smil er ikke helt så bredt mere.

- Aarrv, siger Ali og fortsætter:

- BbRrr. Cchhi.

- Han gentager sin tak, siger Alexander

- Det var godt at min handling fandt nytte, siger Fullerton, men må så selv smile. Den skurrede hud på kinderne protesterer og han føler igen alvoren.

- Må Vivian og jeg invitere dig ud i aften?

Alexander og Vivian nikker venligt og imødekommende, men Fullerton mener det må til at slutte.

- Desværre. Jeg takker for indbydelsen, men der er en anden ting jeg ville ønske mig..

- Åh, du mener selvfølgelig noget tøj, ringler Vivian.

- Undskyld min uopmærksomhed, siger Alexander. Han tager et

visitkort frem og skriver noget på bagsiden.

- Ali, vil du være sød at vise Fullerton op til herremagsinet?

Fullerton strækker en hånd i vejret.

- Jeg finder det selv. Ellers tak Ali.

- ZZrr.

Vivian leder Fullerton ud gennem butikken med sit timeglas.
Tiden går.

- Din bil er færdig, når du kommer tilbage.

Først 50 meter væk kan Fullerton puste ud. Efter et par dybe indåndinger bliver han meget stærkt bevidst om at han står på gaden i arbejdstøj med snavset hud og et visitkort i hånden. For helvede da osse. Pis. Nå, men hvad fanden..

Fullerton går som om han havde noget at lave i kedeldragt, men føler alligevel mange blikke. En gammel mand med stok står pludseligt stille foran Fullerton.

- Røg du i karret, knirker oldingen.

Fullerton synker lidt sammen. Har jeg et skilt på hovedet med mine tanker? Er jeg gennemsigtig?

- Så er du et godt menneske, gnækker frakken på sit stativ.

Fullerton lunter udenom, men tager det sidste udsagn som et tegn på at lykken er ved at vende. Han retter sig op og er lige ved at træde ud foran en bil.

Ssvvitzz.

Han trækker vejret dybt og tager det roligt. Ved grønt går han over og finder herremagasinet. Oplevelsen er rædselsfuld og tilhører det område af Fullertons sind, der er afsat til bevidst fortrængt stof. En halv time efter træder han igen ud på Nørrebrogade. Han føler sig meget dårligt tilpas i sit nye tøj. Skjorten og bukserne har tydelige folder og skoene strammer. Han skynder sig tilbage mod værkstedet. Nu vil han hjem. Han passerer stationen og hører en stemme råbe 10 meter væk.

- Benedicte. Den her vej.

Bump. En kvinde i høj fart løber ind i ham. Hun taber alt hvad

hun har i hænderne og Fullerton vakler. I lange sekunder står de stille og ser på hinanden. Fullerton kigger lige ind i Benedicte's grønne øjne. De spiller og stirrer. De glimter og søger. Fullerton og Benedicte smiler samtidigt og bøjer sig ned. Ansigterne strejfer hinanden og de samler tingene sammen. Fullerton finder et klippekort og rækker det til Benedicte. Hun ser på Fullertons hud. Sortskjoldet, tør efter rensesvamp og sæbe. Beskidt. Hun ser på Fullertons tøj. Hun ser tilbage i Fullertons øjne. Fullerton er for en gangs skyld ude af stand til at forklare sig på den tildelte tid og mærker opgivelsens mulighed. Det ser Benedicte i hans øjne og hendes spil forsvinder langsomt.

Hun smiler ikke mere, men ser venligt på ham.

- Har du det hele, spørger veninden og ser sig om. Hun ser ikke på Fullerton.

- Jeg kan ikke se mere, siger Benedicte.

- Jeg håber ikke du slog dig, spørger Fullerton i desperation.

- Ikke så vidt jeg ved, siger Benedicte.

- Du har fået lidt snavs på kinden.

Fullerton tørrer med sin finger på pletten. Benedicte står stille. Pletten vokser og kan nu ses langt væk. Veninden tager noget i sin taske.

- Nu skal jeg, siger hun og træder hen foran Fullerton og begynder at vaske Benedicte i ansigtet.

- Undskyld, siger Fullerton og føler pinligheden vokse.

Veninden bliver færdig og pakker sammen.

- Der er vist ingen skade sket, siger Benedicte og venter. Men Fullerton har intet. Senere skulle der dukke mange gode formuleringer op, men nu er der tomt.

- Men så tak for hjælpen, siger Benedicte og nikker med et venligt smil, der lige hænger lidt længere, men Fullerton kan intet stille op. Lammet af fremtidsfantasier og konsekvenser må han mærke tiden blive til tyk sirup. Han er bevidst om hvert lille tidsinterval og sammenhængen med Benedicte's bevægelser.

Han ser hovedet først og derefter kroppen begynde på en vending, der om lidt vil føre hende væk fra ham og hans liv.

Han mærker en stemme arbejde dybt inde, men da den kommer ud er det kun en svag rømmen. Han har intet at sige.

- Var det ikke hans skyld? hører han veninden spørge Benedicte, men han kunne ikke høre svaret. De er allerede for langt væk og han vil ikke se efter dem. En stor ligegyldig opgiven breder sig i Fullerton og han skal lige til at trække tilbage mod værkstedet, da han mærker en hånd på sin arm.

Den gamle benrad fra tidligere ser på ham med vandige lyseblå øjne.

- Du fik ikke pigen, gnaver han.

- Det ser ikke sådan ud.

- Eller vil du løbe efter hende?

Den gamle ser spændt på Fullerton. Men ryster så langsomt på hovedet.

- Det var sikkert ikke blevet til noget, siger Fullerton.

- Du vil alligevel tænke på det mange gange i dit liv.

- Det håber jeg ikke.